

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

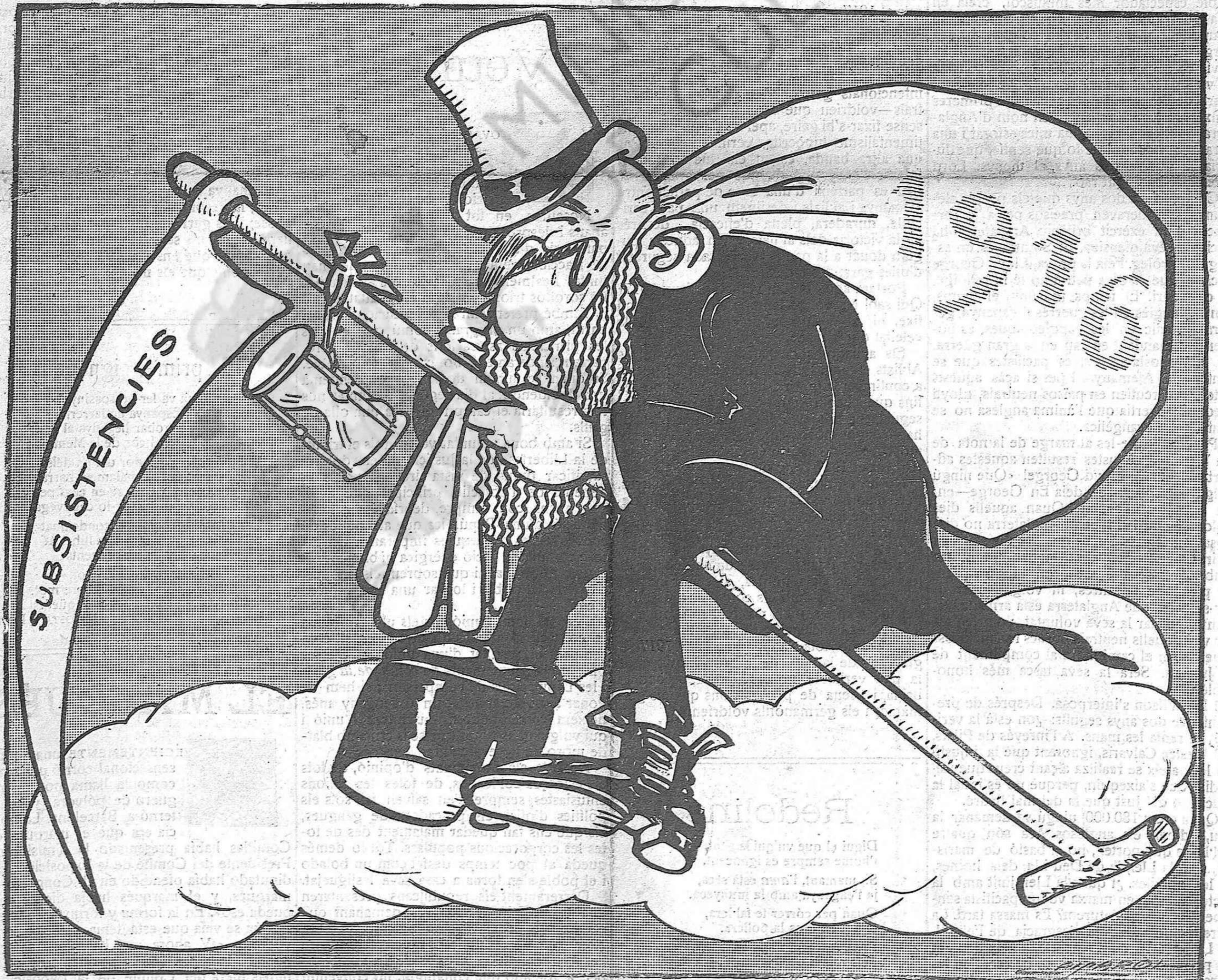
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA DESPEDIDA DE L'ANY

En Romanones (disfrenat d'Any Vell).—No s'alegrin massa "que hago como que me voy... y vuelvo".

La màquina d'escriure

Un periòdic del Canadà, amb una sola frase, ha donat una perfecta resposta a la Nota del president Wilson. «La pau i la justícia damunt del món—ha dit el periòdic—l'asseguraran els pobles que les defensen amb la seva sang, i no els pobles que només les defensen amb una màquina d'escriure.»

Ho sent, Mr. Wilson? Fins ara els Estats Units no han fet sinó escriure Notes. Tota la seva política ha consistit en paraules sense actes. I d'això, l'Alemanya s'en riu. A la nació dels submarins i dels dirigibles, una màquina d'escriure no li farà mai respecte.

En aquestes condicions, Mr. Wilson no és qui per a parlar de la Pau, i molt menys en el moment que els Imperis centrals la necessiten, no direm com el pa que mengen, sinó com el pa que no mengen. Ara no és l'hora de les màquines d'escriure. La seva màquina pot ben desar-la el President. No va fer-la servir per a protestar del crim contra Bèlgica. No li ha valgut de res davant les malifetes dels submarins. Menys eficàcia tindrà per a dur la Pau. Aquesta han de dur-la els soldats i els polítics de les nacions aliades, i no pas els dactilògrafs nordamericans.

Wilson-Pilats

CONFESSEM que els anglesos que han sofert a Orient deplorables errors diplomàtics, han tingut visions admirables, dominant lo que podríem nomenar perspectiva de la guerra. Lo heroic, lo espiritual, fins lo intel·ligent, quan la guerra esdevinguí historia vertebrada, serà francès; lo profètic, britànic.

El món, des de l'Alemanya agressora, al poble espectador més minúscol, creia en una guerra peremptòria. Ni les finances, ni l'imponent material bèl·lic, consentien una llarga campanya. Però Anglaterra s'allista, envia els seus únics 180.000 homes, se bada la victòria del Marne com l'Arc de Sant Martí de l'esperança, sorgeixen les primeres trinxeres i lord Kitchener, en nom d'Anglaterra, anuncia al món, una mica astorat i una altra mica incrèdul de lo que sentia, que duraria la guerra tres anys, al menys. Lord Kitchener ha tingut raó.

Complets els dos anys que els propis alemanys consideraven precisos per a la formació d'un exèrcit britànic, Anglaterra ha iniciat la seva ofensiva. El Somme és un assaig, un pròleg. Feta la prova, Lloyd George declara que la seva patria no té ni rellotge, ni calendari. El temps indefinit, el temps, almirall anglès en les guerres d'Espanya, general britànic en les napoleòniques, és nomenat comandant en cap en la gran guerra. Es la resposta als batecs pacifistes que se senten per Alemanya. I per si acàs aquests batecs repercutien en països neutrals, Lloyd George advertia que l'ànima anglesa no se sentia gaire evangèlica.

Per a escriure-les al marge de la nota de En Wilson, què justes resulten aquestes advertències d'En Lloyd George! «Que ningú vulgui interposar-se—deia En George—entre nosaltres i l'enemic. Quan aquells dies dolorosos de 1914, quan Anglaterra no disposava més que d'unes quantes divisions en retirada i Alemanya queia damunt nostre amb tota la seva fèrrea força, ningú va sentir pietat de nosaltres, ni volgué interposar-se. I ara que Anglaterra està armada i en camí de dictar la seva voluntat, voldríem tenir veu aquells neutrals porucs i silenciosos? Que deixin el camí lliure al compliment de la Justícia. Serà la seva tasca més honorable.»

I En Wilson s'interposa. Després de preguntar-se dos anys seguits: ¿on està la veritat?, se renta les mans. A l'inrevés de Pilats, vol desfer Calvaris, ignorant que la injustícia lo mateix se realitza alçant creus que impedint que s'aixequin, perquè no és igual la crucifixió del Just que la del mal lladre.

Quan erem 180.000, ningú va demanar la pau,—diuen els anglesos. Ara són quatre mil·lions que porten, no el bastó de mariscal, sinó la Llei, la de Déu i la dels homes, en les motxiles. ¿I quan la Llei, junt amb la Victòria, està en marxa vol un pacifista sentimental que'ns deturem? Es massa tard. La estrella que presidí la desgracia de Felip II, de Lluís XIV, de Bonaparte, llueix damunt els palaus de Berlín. El Destí ha escrit en les estrelles lo que Wilson vol esborrar.

PARADOX

Un altre any

ESTEM al llindar d'un nou any. Davant del conflicte que és preocupació primera i essencial de les consciències ¿quines sorpreses ens reservarà aquest any que començarà suara?

Val a dir la veritat. Al disposar-se l'Humanitat a afrontar les engunies o les alegries del 1917, la generalitat dels pensaments, la opinió més estesa, el sentiment col·lectiu més considerable, són per a la Pau. En el fons de tots els esperits es desitja, s'anhela que el 1917 sigui l'any de la pau.

Ara, al parlar de Pau no coincideixen tots els que la desitgen. Hi ha dintre d'aquesta comunitat de desig, ben notables diferències. Per una banda, estan els que—cegos o mal intencionats germanòfils, disfregats de neutrals—voldrien que la pau es firmés ara, sense fixar-s'hi gaire, apel·lant a un baix sentimentalisme hipòcrita, verinós i cínic. Per una altra banda, estem els que no podem tolerar l'enormitat de que per a parlar de pau es parteixi d'una base de paritat entre alemanys i aliats i desitgem una pau veritable, duradera, plena d'eficàcia... després de la victòria dels aliats, quan aquests puguin donar a la pau la vertebrada seguretat d'unes garanties indestructibles.

Portarà aquesta Pau veritable l'any 1917? Qui sab! No volem tampoc una pau a plaço fixe, ni, al desitjar-la, pot enmenar-nos la veleitat d'una diada.

Els aliadòfils ens atenim a lo que els Aliats creuen. I els Aliats estan disposats a continuar la guerra, fins que sigui precís, fins que s'hagin lograt els ideals que es persegueixen; fins que la justícia i la llibertat hagin sigut novament restablertes sobre el món. Així, doncs, no és per a ells necessàriament el 1917 l'any de la pau.

No ho és, doncs, tampoc per a nosaltres. Però això no vol dir que sigui prohibit desitjar-la de tot cor.

I nosaltres, aixecant la nostra copa, en aquests instants en que dos anys se junten, al pensar en la sang vessada en defensa de les llibertats dels pobles, al sentir bategar els nostres cors amb els cors dels qui lluiten per ideals que són els nostres, en el fons de les nostres consciències d'homes lliures, desitgem amb tota l'ànima que l'any 1917 sigui l'any de la Pau, de la pau victoriosa, de la pau veritable, no pas aquella, hipòcrita i baixa i plena de profanacions que els germanícs i els germanòfils voldrien.

MARCEL

Redolins

Digui el que vulgui la gent, l'home sempre és ignocent.

Si, mamant, l'ama està seca, ja l'enganya amb la munyeca.

Quan per córrer te fal·lera, el fiquen dins la pollera.

Posa l'escarpí al balcó i els reis li porten carbó.

Per força el volen fer riure quan les dents no el deixen viure.

I quan d'això ja està bò, li apareix el sarampió.

Quan ja està sà i lliure vola, me'l fan anar a l'escola.

Si a l'aula aprèn amb catxaça, li propinen carabaça;

mes si aprèn amb molta pressa, la gent diu: «Vaia una peça!»

El barbè, al sortir-li el pel, l'afaita a pèl i a repèl.

Desseguida les femelles el fan anar de costelles

i amb quiscuna magarrufa, totes li posen la llufa.

Quan de casar-se el goig logra, li desbarata la sogra.

Després somnia el baboia amb un noi, i li surt noia.

Vota a un radical anàrquic, que al poc temps es fa monàrquic.

Li posen contribucions i ell esquitxa els dinerons.

Si amb un altre fa negoci, a la fi l'estafa el soci.

Perd, si vol ser concejal, i li costa un dineral.

Vol descansar del tropell de la vida i es veu vell.

Encara il·lusions arriba... prò les cames li fan figa.

I al ser mort, se li tolefa que faci de calavera.

Si la viuda és jove i guapa, encara un altre s'en atrapa.

Per ço es diu: «Vés-te'n Anton, que el que es queda ja es compon.»

I així queda ben patent que l'home és sempre ignocent!

S. ALSINA I CLOS

Veurem

OVAMENT és l'unió el tema de les converses entre republicans. Ens dol que s'escaigui sempre aquesta bona disposició en vigílies d'eleccions.

Nosaltres, en tot temps, constantment, abans i després de les lluites electorals, som partidaris d'una cordial relació entre totes les fraccions republicanes. Sempre que s'han juntat llealment totes les forces avançades, un sorollós triomf ha sigut el resultat.

També preferiríem la constitució d'un sol partit, amb un programa comú que satisfés les principals aspiracions de tothom, però, parlant sincerament, ho creiem impossible. Si quan se junten dos ja naix a l'endemà una dissidència, al dia següent de juntar-nos tots resultaria el camp republicà una olla de grills.

Si amb bona voluntat volem tots el triomf de la Llibertat i de la Justícia, no ens doldria sacrificar punts de vista circumstancials en benefici de l'objectiu principal que avui, com abans, com sempre, deuria ésser l'instauració d'una República que arranqués de soca-arrel les oligarquies imperants. Un esforç comú, una acció enèrgica hàbilment dirigida, podria, avui que sobren els motius, despertar al poble i lograr una redemptora victòria.

Però si fem l'unió, fets els ulls tan sols a la consecució d'unes quantes actes; si, com sempre, el resultat d'una unió ha d'ésser omplir els Ajuntaments de colles de la gana i les Diputacions de comparses; si hem de donar al poble abnegat un desengany més, deixem córrer aquest nou intent d'unió i qui vulgui galls-díndi que se'ls crii amb blat-de-moro de la seva cullita.

De tots els moviments d'opinió, de tots els esforços col·lectius, de totes les unions entusiastes sempre s'en salven tan sols els polítics d'ofici, els pescadors de gangues, els que ens fan quedar malament des de totes les corporacions populars. Tot lo demés quedà al poc temps desfet com un bolado i el poble s'en torna a casa seva fastiguejat.

Darrerament els republicans presentaren una proposició al Congrés demanant que els diputats provincials no fossin reelegibles. ¿Per què els republicans no ens fem nostre l'esperit d'aquesta proposició i a l'unir-nos per a tot allò que convingui, no convenim que una de les bases de la nova intel·ligen-

cia sigui la no elecció per a cap càrrec dels nombrosos ex amb que compta el partit?

Això obriria la porta dels llocs públics a la generosa joventut que, neta de culpes, forma modestament en nostres files, i tan caria a casa seva als homes gastats que amb sos desacerts o amb ses males intencions, han portat als partits republicans un estat d'impotència i descomposició tan gran que costarà quart i ajuda rehabilitar-lo.

JEPH DE JESPU

La Nota d'Espanya

EL Govern de Madrid s'ha decidit, al cap-d'avall, a enviar una Nota a Alemanya protestant del torpedeig dels vapors espanyols. Ha calgut que els navilis torpedejats fossin setze, perquè el comte de Romanones es decidís a dir alguna cosa.

Efectes d'aqueixa Nota espanyola? No cal fer-se il·lusions. Seràn nuls. Seguiràn els torpedejaments. I això que aquests són realitzats amb oposició al que disposen les lleis internacionals sobre la matèria. Els crits dels diaris germanòfils tractant de contrabandistes als navilis espanyols enfonsats només poden enganyar als babaus. No hi ha tals contrabandistes. El contrabàn, en Dret internacional, és una altra cosa. El tràfec de minerals i altres productes és perfectament lícit. Quan va destinat a un bel·ligerant, els vaixells enemics poden confiscar-lo, i encara en determinades condicions. Però mai tractar el navili neutre com a contrabandista, i molt menys enfonsar-lo.

Els germanòfils que aquí defensen la brutalitat dels submarins germànics, donen proves de no tenir patriotisme espanyol—ells, que volen ésser tan patriotes!—ni tan solament vergonya. Es necessita tenir l'ànima d'esclau per a trobar bé que els submarins alemanys enfonsin els vapors espanyols que transporten ferro o fusta, mentre que els mateixos submarins respecten en absolut els vapors ianquis que transporten armes i municions.

Alemanya tracta a Espanya a cops de xurriaca, la desprecia i li dona tracte de tercera classe; i els germanòfils espanyols encara li llepen les mans servilment. Amb franquesa hem de dir que ens fan més fàstic aqueixos germanòfils que els mateixos alemanys.

FULMEN

El primer ignocent

De sa ploma va fer-ne rossinyol una llei de l'Espanya endarrerida; fou lladre per robar l'legany al Sol, clavà el punyal al cor de la Mentida.

Volgué ésser pastador del pa dels fills, trucà a cent portes malament barrades; resolt va entrebancar-se en cent perills, el seu cor va enganyar-lo cent vegades.

Per ésser ignocent, fou condemnat a la perdua d'uns anys de llibertat i li donen arràn dels Ignocents

perquè si, lliberat, atina i pot, vegi el sarcasme, atrapi l'aspere mot, tralla rabiosa contra els delinqüents!

J. COSTA I POMÉS

EL MARQUÉS

RECIENTEMENTE una noticia sensacional corrió por aquí, como la llama por un reguero de pólvora, y conternó a Barcelona. La noticia era que el marqués de

Comillas había presentado la dimisión de Presidente del Comité de la Exposición. Un diputado había ofendido en el Congreso al marqués, y el marqués había dicho: «ahí queda eso». En la forma y fórmula de la dimisión se veía que esta tenía carácter irrevocable. ¿Y ahora qué haremos—se preguntaba la gente.—El bacalao tan caro y Comillas fuera del Comité de la Exposición, ¡qué doble desastre! Y lo peor será que al

otro Comillas, al de bronce de la plaza de su apellido—y estos son los mismos López —se le contagie la indignación. Porque es muy capaz de cargarse el pedestal al hombro y largarse con treinta mil de a caballo. Un Comillas no se va jamás de ninguna parte sin llevarse algo».

Para que esta desgracia no ocurriera, Barcelona le envió a don Claudio una embajada presidida por Lerroux y dió a este prócer de la revolución el encargo de que con su admirable elocuencia persuadiera al otro prócer del dinero de que era necesario que siguiera apencando con la susodicha presidencia, a fin de que todos podamos dormir tranquilos.

En esto comprenderá el omnipotente marqués el inmenso cariño que le tiene Barcelona. Ese cariño ya se lo demostró nuestro pueblo para la Semana Trágica. En cuanto la primera tea de la revolución culebreó en el aire, un grito unánime salió de la multitud: «¡a casa de Comillas!» Pero al desembocar los incendiarios en la Rambla de los Estudios, vieron que una espesa fila de tricornos asomaba por las tapias del jardín del palacio de López. Después se dijo que aquello no eran más que maniqués y la servidumbre de la casa, que el marqués había hecho disfrazar de morros arriba de Guardias Civiles, mientras llegaban a escape los auténticos. Pero yo no he podido jamás comulgar con esta hostia de versión. Los revolucionarios no habrían retrocedido ante un ejército de muñecos. Lo natural es que el miedo, que es la conciencia de los malvados, alumbrara el alma de don Claudio y le hiciera reclamar fuerza armada con tres días de antelación. Y no hubo para defender los sagrarios, pero para defender las cajas de caudales no faltó. Las sagradas formas iban por el barro, pero a los capazos y a los sacos de los duros no se pudo llegar. A las autoridades católicas les importaba más Pluto que Cristo. La iglesia de Belén se salvó de las llamas por estar próxima a casa de Comillas. Quien a buen árbol se arrima, etcétera. Realmente hubiera sido una lástima que el fuego hubiera reducido a cenizas, entre otras riquezas artísticas, los preciosos damascos que López Bru saca al balcón cuando el rey viene a Barcelona. Pero, otra vez será.

Barcelona no dejará de vengar a su poeta, a mosén Jacinto Verdaguer, echado como un perro de casa de Comillas. Mosén Jacinto había servido diez y ocho años al marqués, había renunciado beneficios y canongías por seguir adscrito a la opulenta e ingrata familia, le había dedicado a López padre *L'Atlántida*, había sido capellán, consejero, amigo y criado de todos. Y a última hora, a consecuencia de una conspiración siniestra tramada por el obispo de Vich y por algunos parientes de Verdaguer, fué este expulsado de casa de López, acusado de alucinado y de loco, y de haber tratado de separar a la marquesa de su marido, y de haberse gastado en queridas el fondo de limosnas, cuya administración le estaba confiada. ¡El fondo de limosnas de Comillas! Sesenta duros al mes. Justamente lo que gasta al día en propinas Horacio Echevarrieta.

Si en aquella ocasión no se pone al lado de Verdaguer la prensa de izquierda, Comillas y Morgades encierran a mosén Jacinto en un manicomio. Todavía no nos ha perdonado esto López a los periodistas. Por esto y por miedo a su fiscalización, odia a la prensa. En las estaciones de sus ferrocarriles no permite entrar más que dos o tres diarios de extrema derecha. No subvenciona otras hojas que las que, como *La Gaceta de Cataluña* o *El Social*, se dedican a embrutecer a la gente. No se deja entrevistar ni retratar. No se deja tampoco ver la cara. Hace poco, un redactor de *La Publicidad*, un periodista distinguido, Joaquín Montaner, fué a Comillas a preguntarle al marqués qué opina sobre el torpedeamiento de los buques neutrales, y López ni quiso recibirle.

No es extraño que a un hombre así no se le quiera. Comillas es un asceta, un Felipe II de la finanza, y no sale nunca de su oratorio ni de su despacho. Teme la luz y la mirada del pueblo, y por eso no va jamás por la calle. Y el pueblo, como no le conoce la cara, se la figura horrible. Y se lo imagina a él como un ogro de potencia y de tragaderas fabulosas. Alto, magro, atezado, aguileño. Dicen unos que está tuberculoso; otros, que avariósico; otros, que tiene el estómago tan mal, que no puede comer na-

da sólido y que se ha de alimentar artificialmente. Sea de esto lo que quiera, lo cierto es que Comillas es el hombre más poderoso de España, más poderoso que el rey mismo y que todo el Consejo de Ministros junto. El padre era negrero, comerciante de negros; el hijo es «blanquero», explotador de blancos. Comillas es uno de los sayones de España, uno de los explotadores del Rif. Se ha enriquecido con la sangre de la nación, con las subvenciones del Estado, y a pesar de carecer de hijos no ha tenido la generosidad de devolverle un céntimo a la patria en forma de institución benéfica o cultural. Si ha dado algo ha sido a la Iglesia, a los jesuitas. Comillas es en España el rey del transporte marítimo y terrestre. Comillas es la Transatlántica y los ferrocarriles del Norte. Y no hay que decir más. Sobre todo, si se ha leído el folleto de don José de Echevarría. Porque si la Transatlántica daba a nuestros soldados para comer galleta empapada de petróleo, el Norte ha tratado siempre a los viajeros de tercera como ganado. Comillas es católico fervoroso. Oye misa diariamente y comulga con mucha frecuencia. En sus minas de Asturias hace ir a los obreros con un escapulario al cuello. Les obliga a confesarse y a vivir conventualmente. La Compañía Transatlántica es una Compañía de Jesús marítima. No se admiten en ella más que empleados que cumplan con la Iglesia; pero se admite pasaje y carga de todas las religiones y los diez millones de subvención que le paga el Estado. Estado del que formamos parte algunos herejes redomados. Por esos diez millones y por otros muchos momios como ese, Comillas es monárquico, su mujer es dama de la reina y su casa se convierte en mansión real cuando don Alfonso viene a Barcelona. Esos diez millones, esas subvenciones injustificadas, esos irritantes privilegios encenderán cual-

quier día otra Semana Trágica. Y en la segunda, los revolucionarios no llegarán tarde a la Rambla de los Estudios. Y nada tendrá de particular que, si encuentran al lobo en su madriguera, lo despedacen como los haitianos a Vilbrun Guillaume.

ANGEL SAMBLANCAT

Sonata XLVIII

A vos heu menjat el gall? Si? Jo també. I turrons i neules? Si? Jo també. Begueu molt vi? Si? Jo també. Vaja, veig que som bons cristians i que hem sabut complir amb el precepte.

Ara uns bordegaços m'han penjat un ninot a l'esquena i m'han corregut detras cridant-me: ~~La llufa!~~

—La llufa! la llufa!

Angelets! El mastegot que vos hauria clavat, si vos tinc a tret!

Llegíreu *El Diluvio* i *La Vanguardia*? No? En el primer hi ha un article de «Fray Gerundio» explicant que l'han portat al devant de la Santa Inquisició. És una cosa que fa horror.

Els del diari d'En Godó expliquen que molt aviat una Companyia nord-americana urbanitzarà la plaça de Catalunya. Eh? què tal? Aguanteu-me, que'm trenco.

Que no vos en doneu compte? Que no rieu? Som als Ignocents, homes. Ja! ja! ja! jil jil jil jul jul jul!

I anem per un altre any. El certus és que entre catorze, quinze i setze un no sab amb quin quedar-se. Veurem què portarà el disset. Molts confien que la pau; servidor no ho

veu tant clar per molts Wilson i molts neutrals que s'hi posin.

Els alemanys encara són forts i trepitjen terra estrangera; la brometa del torpedeig s'ha convertit en una brometa de molt mal gènere. Els aliats s'enrobusteixen més cada dia moral i materialment. Res, que aquesta guerra sembla una partida de boxa d'aquelles fins a resultat final. Res de quinze rounds, ni de vint rounds, ni de trenta; no, senyor, fins a acabar. Hi han lluitadors molt forts, que peguen molt bé i que peguen molt, però que si es troben amb un adversari resistent que reb els cops com els rebria una paret, i que si treu sang del nas se la llepa, i que quan pot torna el tanto, se fadiga de tant pegar i defalleix i voldria suspendre el *match*; és aleshores que el contrari s'aprofita i amb un copet a la barra o un copàs al ventre'll el deixa *koock-nout*, i el rabíós del principi sent cantar: Una, dues, tres, quatre... deù. I queda vençut.

Aquesta sia la fi d'Alemanya.

Una de les coses més divertides del món deu ésser la professió de vocal associat. Què diu que no? Sí, homes, sí. Hi han molts ximplets an aquest món al quals agrada jugar a regidor. La prova, les hores en que acaben les sessions. Estic segur que moltes d'elles podrien acabar-se a les deu del vespre en contes de les vuit del dematí, però entre els senyors Polo, Figueroa i Colominas perllonguen l'espectacle.

Aquest últim digué l'altre dia que En Samblancat cobrava de la Lliga. Renoi, quin goç de més bon nas; no n'hi escapa una.

Bon any, nois; bevem-hi.

MORITZ XXIV

EL 16 I EL 17

—Salut, arrugat company.

—Buenas. ¿A qui tinc l'honor de...?

—Soc el teu successor.

—Ah!... Doncs, jo plego, i bon any.

—Dimontri!... ¿Tan desig tens de baixar del candeleró?

—Espera't!... Abans de fer-ho, hem d'enrahonar uns moments.

—Què vols?

—Una orientació.

Convé que per dar-me llum, em facis un breu resum de com marxa tot això.

—¿Com marxa?... Tan malament com puguis imaginar-te, però això, lluny d'amoinar-te ha de ser-te indiferent.

Del temps la processó eterna viu subjecta a ocultes lleis, i avui l'any fa com els reis; reina però no governa.

—Jo em creia...

—Què? ¿Que podies

fer naixè escardots o roses i mudà el curs de les coses?

Tot això són tonteries.

Lo més savi que s'ha dit i més posat en raó sobre aquest tema, és allò dels moros: *Estava escrit!*

—Sí que, a fè, em deixes sorprès! Seguint, doncs, aquest criteri, durant el teu llarc imperi,

al món ¿què hi has fet tu?—

—Res.

He anat numerant les planes de l'història que he viscut i al mateix temps m'he rigut de les bestieses humanes.

Creu-me; això és un desconcert i hi ha que pendre'l a broma, perquè, pel que toca a l'home, qui més hi fa més hi perd.

—Però, digues, ¿no és vritat que avui la vida és molt rara i que passen coses, ara, que mai havien passat?

—No sé a què et pots referir...

—Per «allà dalt» ens parlaven d'una gran guerra, i ens daven detalls horribles...

—Ah, sí!...

Els diaris en van tots plens.

—I tu què'n creus?

—Ja ho he dit:

que'l món està convertit en un manicomí immens.

I que als quefes i als cap-grossos culpables d'aquesta orgia de sang humana, els hauria de caure la cara a troços.

—En resum...

—Que si tens fè

en mon judici segü, no te metas en dibú—

ni en saber vidas agé—.

La llufa de don Guillem

—Penjar-la als altres, no té cap gracia. La veritable ignocentada consisteix en penjar-se-la un mateix.

En Wilson, el més innocent d'aquest any

Els mil·lionaris.— No siguis ximple, home, i deixa'ls estar. Si això és guerra, ni mai que vingui la pau.

El bateig de l'Any Nou

—Es mascle i ben mascle, sí, senyor. El padrí es diu Neutral i la padrina Subsistències.
—Doncs, Déu lo faci bó, que ja canviarà de sexe.

Tant ha arribat a espatllar-se el món en el temps present, que a parlar sincerament, dubto que pugui arreglar-se. Aixís, ¿per què dar-se pena en buscar-li adobs?... Ah, no!... Si has de pendre el meu patró, tira-t'ho tot a l'esquena.
—T'agraeixo fondament el teu consell salvador...
—Segueix-lo sense temor, i t'anirà al pel.
—Amén!...

C. GUMA

ALMANAC : La Campana de Gracia

1917

Un tom

Preu: DOS ralets

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 22 AL 28 DE DESEMBRE DE 1916

Per terra

Als fronts occidental, rus e italià, calma. No hi ha hagut més que lluites d'artilleria i raids de patrulles.

Al front de Macedònia, hi ha hagut alguns combats violents a la regió de Monastir i del Vardar, però no s'ha produït cap modificació.

Al front rumanès, els rumanos-russos han evacuat casi tota la Dobrudja. Només conserven un reconet al noroest de la dita regió, reconet que no deurán trigar gaire a evacuar. A la Valaquia, després d'alguns dies de calma, els imperials han atacat novament en direcció al nord. Sembla que els russo-rumanos han establert la seva línia de defensa al riu Sereth, darrera del qual estan reorganitzant-se els romanos.

Es molt fàcil que aviat vingui la contraofensiva i la revenja dels russo-romanos.

A l'Egipte, els anglesos han pres l'ofensiva, reconquerint la ciutat de El Arish que feia dos anys que posseïen els turcs.

Per mar

Dos contratorpeders anglesos han topat al mar del Nord, enfonsant-se tots dos i ofegant-se part de la tripulació.

Al canal de Otranto, una esquadreta austro-hongaresa ha intentat atacar els navilis italians de patrulla que vigilaven per aquells indrets. Però va sortir-los al pas una esquadreta de contratorpeders francesos i els altres van fugir. El comunicat austriac deia que un navili-patrulla i un contratorpeder havien estat tirats a fons. Però el comunicat italià afirma que només van sofrir averies lleus.

Per l'aire

Activitat mitjana, sense cap fet especialment remarcable.

REPICS

El dia de Sant Esteve l'Ajuntament no pogué celebrar sessió per manca de regidors. Es natural. Estaven tots en els horrors de l'indigestió; precisament era la diada dels senyors Esteves!

Sembla que el Municipi te decidida vocació per les sessions extraordinàries. Però és ende-bades. Totes les sessions li resulten molt ordinàries.

Res de política a Espanya. Els polítics s'han menjat al gall. Però, en revenja el gall ha devorat la política.

¡Mai menys i sempre més!

I el pavo republicano d'En Lerroux? No creuen que s'està engreixant massa?

Però és lo que dirà ell:

Pavos rai, no m'en falten!

Els mestres d'estudi del partit de Terrassa tenien assenyalat per a dia de cobro el dia 28, diada dels Ignocents.

I, naturalment, estaven esverats!

¡Senyor habilitat, no fem bromes!

Aprofitant un permís que li fou concedit per les autoritats militars de la veïna República, vingué a passar les festes a Barcelona, el bon soldat de la França i distingit escriptor català Frederic Pujol i Vallés.

Els seus amics l'obsequiaren amb un banquet, abans del qual l'homenajet ens delectà amb una amical conversa parlant de la vida de les trinxeres, del encoratjament que senten els aliats i de la fe en la bona victòria final.

En Pujolà, a hores d'ara torna a ésser al front de batalla.

Bona sort!

En l'express del dissabte varen regressar a Barcelona tots els diputats i senadors catalans que quedaven a Madrid.

Ja ho diu el ditxo:

«Per Nadal, cada ovel·la al seu corral.»

Encara que, ben mirat, les ovelles no són precisament ells, sinó els electors.

Però lo que és el corral... aquest sí que se'l mereixen.

Ha mort l'ex-ministre don Pius Gullón.

Havia sigut sagastí i ara era dels prietistes.

D'avui endavant serà dels d'En Pere Botero; perquè és segur que haurà anat a l'Infern, com tots els ex-ministres d'aquella època i de tots els temps.

Amen.

Demà i passat-demà Barcelona es vestirà de festa en honor del seu cantor popular En Josep Anselm Clavé.

Se celebraran diferents festivals amb motiu de la col·locació d'una làpida a la casa on va nàixer i d'haver-se donat el nom de Clavé al carrer del Dormitori de Sant Francesc.

No dubtem que els barcelonins sabrán donar, als actes d'homenatge al seu music-poeta, la més efusiva de les adhesions.

Si el paper ridicol es còtitzés com el paper d'emboïcar, a hores d'ara hauria baixat al nivell del preu que estava abans del conflicte europeu.

I tot per culpa d'En Wilson.

¿A qui se li acut intervenir en negociacions de pau, després de dos anys i mig d'enriquir-se amb la guerra?

Tant mateix... Per a ensenyar l'orella germanòfila, no calia que l'haguessin reelegit.

Divendres que vé, dia 5 de gener

NÚMERO EXTRAORDINARI

DE

La Campana de Gracia

Actualitats en broma

: Any Nou i Reis :

8 planes de ninots i text

10 cènts.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8